

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 492/2013-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., a. s., P., zastúpenej advokátom JUDr. J. B., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Ncb 18/2012 z 19. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2013 doručená sťažnosť spoločnosti S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalovaný“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 Ncb 18/2012-700 z 19. októbra 2012.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalovanej v súdnom spore o zaplatenie sumy 86 469,33 € s prísl. vedenom Okresným súdom Piešťany (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 Cb 8/2008. Žalobca – spoločnosť E., spol. s r. o., P., sa v predmetnom konaní domáhal zaplatenia zmluvnej pokuty s príslušenstvom. Okresný súd meritórne rozhodol rozsudkom zo 7. decembra 2011 tak, že žalobe vyhovel. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky uznesením sp. zn. 21 Cob 16/2012 z 19. júla 2012 zrušil prvostupňové rozhodnutie (podľa názoru sťažovateľky z dôvodu, že jej konajúci sudca Mgr. V. Z. „*odňal možnosť konať pred súdom*“) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľka uviedla, že v ďalšom súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 Cb 2/2008, kde je taktiež žalovanou v spore o zaplatenie zmluvnej pokuty s príslušenstvom, vo veci koná ten istý sudca ako vo veci vedenej pod sp. zn. 6 Cb 8/2008. Okresný súd meritórne rozhodol rozsudkom z 5. novembra 2008, ktorý bol na základe jej odvolania zrušený uznesením krajského súdu sp. zn. 21 Cob 48/2009 z 29. mája 2009 (podľa jej názoru preto, že „*Sudca mi odňal možnosť konať pred súdom.*“).

4. Skutočnosť, že rozsudky konajúceho sudcu vo veciach sp. zn. 6 Cb 8/2008 a sp. zn. 6 Cb 2/2008 boli zrušené odvolacím súdom údajne z dôvodu tvrdeného sťažovateľkou (body 2 a 3), iniciovala jej rozhodnutie domáhať sa nápravy namietaním zaujatosti sudcu Mgr. V. Z. v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 8/2008.

5. Sťažovateľka po citovaní dotknutých článkov ústavy, listiny a dohovoru odôvodňovala porušenie označených práv najmä tým, že „*Sudca mi opakovane*

jednostranným nezákonným rozhodnutím odňal možnosť konať pred súdom“, čo u nej vyvolalo „*dôvodné obavy a oprávnené pochybnosti o nestrannosti a zaujatosti Sudcu“*.

6. Sťažovateľka postup krajského súdu, ktorým „*námietke zaujatosti nevyhovel“*, považuje „*za zjavne neodôvodnený, svojvoľný a arbitrárny...“*.

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny a práva „*na spravodlivý proces a na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Krajského súdu... sp. zn. 21 Ncb 18/2012-700 zo dňa 19. 10. 2012“*. Súčasne navrhla toto uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej „*trovy konania v sume 331,15 €...“*.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

12. Predmetom sťažovateľkinej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom (body 1 a 7) postupom krajského súdu a jeho uznesením sp. zn. 21 Ncb 18/2012 z 19. októbra 2012.

13. Podstatou sťažovateľkiných námietok bolo tvrdenie o zjavnej neopodstatnenosti právnych záverov (navyše nedostatočne odôvodnených) napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľky dominantným nedostatkom rozhodnutia krajského súdu bola jeho „*zjavná neopodstatnenosť, svojvoľnosť a arbitrárnosť*“ (bod 6), ako aj nedostatočné odôvodnenie jeho právneho názoru a záveru, čo spôsobilo jeho „*nepreskúmateľnosť*“. Tým podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu ňou označených práv (body 1 a 7).

14. Z petitu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka sa dožadovala ústavnoprávneho prieskumu postupu krajského súdu a jeho rozhodnutia o sťažovateľkinej námietke zaujatosti zákonného sudcu vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 Cb 8/2008 (krajský súd uznesením sp. zn. 21 Ncb 18/2012 z 19. októbra 2012

rozhodol: „*Sudca okresného súdu... nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej Okresným súdom Piešťany pod č. k. 6 Cb/8/2008.*“)

15. Keďže sťažovateľka, kvalifikovane právne zastúpená advokátom, sa dožadovala len posúdenia ústavnosti v petite sťažnosti označeného rozhodnutia (bod 7), ústavný súd viazaný ustanovením § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 11) sa ďalšími námietkami sťažovateľky uvedenými sťažnosti nezaoberal a považoval ich len za súčasť jej dôvodovej argumentácie majúcej preukázať neústavnosť namietaného uznesenia krajského súdu.

16. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

17. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o námietke sťažovateľky o zaujatosti sudcu uznesením sp. zn. 21 Ncb 18/2012 z 19. októbra 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny, resp. dohovoru.

18. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol:

„V konaní o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 86.469,33 eur s príslušenstvom žalovaný podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 19. 9. 2012 vzniesol námietku zaujatosti vec prejednávajúceho sudcu Mgr. V. Z. z dôvodu, že mu menovaný sudca opakovane jednostranným nezákonným rozhodnutím odňal možnosť konať pred súdom. Porušenie procesných práv žalovaného v predmetnom konaní bolo konštatované v rozhodnutí odvolacieho súdu – Krajského súdu v Trnave, č. k. 21 Cob 16/2012 zo dňa 19. 7. 2012, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ako aj v konaní 6 Cb 2/2008 žalobca S., a. s.), v ktorom odvolací súd rozsudok Okresného súdu Piešťany zrušil uznesením č. k. 21 Cob 48/2009 zo dňa 29. 5. 2009.

Poukazoval na to, že nestrannosť sudcu musí byť posudzovaná nielen zo subjektívneho hľadiska – t. j. na základe osobného presvedčenia a správania sudcu v danej veci, ale aj z hľadiska objektívneho, pri ktorom sa skúma, či sudca poskytuje dostatočné záruky, aby bola vylúčená každá pochybnosť o jeho nestrannosti. Sudca môže byť subjektívne nestranný, ale napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré vo veci vykonával, vzhľadom na jeho pomer k veci, k stranám konania, ich právnym zástupcom, svedkom a pod.

Rozhodujúce pritom nie je stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, ktoré vzbudzujú pochybnosť o jeho nestrannosti v očiach strán a verejnosti. Žalovaný má za to, že rozhodovacia prax Ústavného súdu SR pamätá na prípad vylúčenia sudcu napriek nepreukázanej subjektívnej nestrannosti (III. ÚS 257/2011) a že v prejednávanej

veci ide o obdobný skutkový stav ako v prípade rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Nc 72/03 zo dňa 11. 11. 2003, ktorým tento súd z prejednávania a rozhodovania veci vylúčil sudcov odvolacieho súdu z dôvodu opakovaného porušenia procesného práva jednej zo strán sporu. V danom prípade sudca taktiež opakovane odňal možnosť konať pred súdom iba žalovanému nakoľko žalobcovia boli so svojimi žalobami úspešní, nerešpektovaním požiadaviek na odôvodnenie rozsudku uvedených v § 157 ods. 2 O. s. p. mu znemožnil náležité skutkovo aj právne argumentovať proti obom prvostupňovým rozhodnutiam a docieľiť tým zmenu napadnutých rozhodnutí, pričom skutočnosť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo v dvoch rozdielnych súdnych konaniach, nezávisle na konkrétnych skutkových okolnostiach a obťažnosti sporov, eskaluje pochybnosti žalovaného o možnej zaujatosti sudcu voči nemu.

Sudca Okresného súdu v Piešťanoch Mgr. V. Z. ku vznesenej námietke uviedol, že námietku považuje za nedôvodnú nakoľko nemá žiadny pomer k prejednávanej veci, ani k účastníkom konania, či k ich právnym zástupcom.

Krajský súd v Trnave prejednal vec podľa § 16 ods. 1 O. s. p. ako súd nadriadený Okresnému súdu Piešťany a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu dospel k záveru, že v tomto prípade neboli splnené zákonné podmienky pre vylúčenie sudcu Mgr. V. Z. z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Podľa § 14 ods. 1 O. s. p. sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O. s. p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, pričom vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno iba na základe výnimočných a závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo.

V súlade so stanoviskom žalovaného dôvodom pre vznik pochybností o nezaujatosti sudcu a v konečnom dôsledku aj pre rozhodnutie o jeho vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci za určitých podmienok nepochybne môžu byť aj procesné pochybenia sudcu zjavne znevýhodňujúce alebo naopak zvýhodňujúce jednu z procesných strán voči druhej procesnej strane.

Nestrannosť sudcu aj v takomto prípade nemožno posudzovať iba na základe subjektívneho stanoviska sudcu, avšak ani iba na základe subjektívneho stanoviska dotknutého účastníka konania, ale aj na základe konkrétnych objektívnych okolností, vrátane okolností týkajúcich sa flagrantnosti a závažnosti – intenzity porušenia procesného predpisu, z ktorých by bolo prípadne možné usudzovať priamo na zvýhodňujúci či poškodzujúci zámer sudcu.

V danom prípade sa sudca v konaní Okresného súdu Piešťany 6 Cb 2/2008, ktorého účastníkom bol žalovaný, dopustil v roku 2008, v predmetnej veci v roku 2011 výlučne v súvislosti s nedôsledným odôvodnením rozhodnutia (podľa zaužívanej súdnej praxe môžu byť nedostatky odôvodnenia rozhodnutia posudzované ako postup súdu odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom), ktoré aj s prihliadnutím na právnu a skutkovú obťažnosť prejednávanej veci, skutočnosť, že žalovaným je obchodná spoločnosť, a absenciu akýchkoľvek iných okolností nasvedčujúcich možnej zaujatosti sudcu voči tomuto účastníkovi, bez snahy zľahčovať nedostatky rozhodnutia, neposkytujú vznesenej námietke objektívny základ.

Súd preto dospel k záveru, že okolnosti prípadu vylúčenie sudcu JUDr. V. Z. z prejednávania a rozhodovania tohoto sporu neodôvodňujú a námietke žalovaného nevyhoveli tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohoto uznesenia.“

19. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

20. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím

ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody uznesenia krajského súdu sp. zn. 21 Ncb 18/2012 z 19. októbra 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte

pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

23. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Ústavný súd v nadväznosti na právny záver prezentovaný v bode 23 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy pre nedostatok (absenciu) príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označeného základného práva a predmetným rozhodnutím krajského súdu.

25. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite sťažnosti (bod 7).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013